

Arrest

nr. 107 479 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen
X
X
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X op 2 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 februari 2011 dient de verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2 Op 8 maart 2011 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3 Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 5 maart 2013 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis, 42 quater en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: E.J.N.M., Nationaliteit :Spanje, Geboortedatum: x.x.1962, Geboorteplaats: NADOR, EN KINDEREN:

E.K.E.G.Z., E.K.E.G.O., E.K.E.J.M., E.K.I. en E.K.A.,

Allen verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 17-02-2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende en verkreeg op 17-02- 2011 een bijlage 8 gevolgd door een E-kaart op 08-03-2011 in kader van haar tewerkstelling.

Betrokkene werd op 22-08-2012 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking had. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 30-10-2012 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Daarop legde betrokkene een OCMW-atteest, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, sollicitatiebewijzen, een addendum van het inburgeringscontract van haar en haar echtgenoot, een Public Search van de Kruispuntbank der Ondernemingen van de firma S, een aanvraagformulier tot inschrijving van de firma in het Belgisch Staatsblad en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen van haar echtgenoot voor.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als werknemer bij gebrek aan bewijzen van tewerkstelling. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980 kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Betrokkene was kennelijk tewerkgesteld tot 7.05.2012. Voor zover betrokkene onvrijwillig werkloos zou zijn geworden, zijn die zes maanden intussen uiteraard ruimschoots overschreden. Betrokkene voldoet evenmin aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als werkzoekende gezien haar reële kans op tewerkstelling niet uit het administratief dossier afgeleid kan worden. Betrokkene toont weliswaar aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB en een tweetal sollicitaties te hebben gedaan, maar ze blijkt te solliciteren naar ongeschoolde arbeid(poetsvrouw), in oktober 2012 nog nood te hebben aan het leren van het Nederlands gezien ze enkel wat Nederlands begrijpt en bij het solliciteren begeleid te moeten worden door een trajectbegeleidster van de Werkwinkel die ook haar sollicitatiebrieven moet schrijven. Wat verder tot weinig vertrouwen strekt, is het feit dat betrokkene eigenlijk als sinds mei 2010 in België verblijft en amper twee werkgevers ertoe heeft kunnen bewegen haar voor een korte periode en beperkt aantal uren te werk te stellen (4e trimester 2010: 152 uur, 1e trimester 2011: 168 uur, 2de trimester 2012: 95 uur). Gezien de lange periode dat ze intussen in België verblijft, zou toch mogen verwacht worden dat ze meer succes zou hebben bij het zoeken naar werk en de taal geen obstakel meer zou zijn. Het voorleggen van het inburgeringscontract, doet verder afbreuk aan haar reële kans op tewerkstelling. Als EU-burger is men vrijgesteld van inburgeringsplicht omdat dit als overbodig wordt beschouwd. Het vrijwillig kiezen om toch zo'n inburgering te volgen, bewijst dat betrokkene nood heeft aan extra begeleiding om haar weg te vinden in België. Gezien al deze elementen dient redelijkerwijze besloten te worden dat betrokkene niet afdoende aantoonde aan de voorwaarden te voldoen om het verblijfsrecht als werkzoekende verder uit te oefenen (art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980).

Ook als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan betrokkene het verblijfsrecht niet behouden. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden reeds 4 aanvragen heeft ingediend bij het OCMW om financiële steun te ontvangen. Hierdoor gaf betrokkene zelf te kennen behoeftig te zijn. Klaarblijkelijk heeft de echtgenoot van betrokkene intussen een zelfstandige activiteit opgestart. Hoe dit te rijmen valt met de aanvragen tot steun van mevrouw voordien, is echter een raadsel. Hoe kan men immers een zelfstandige activiteit starten indien men niet vermogend is? Bovendien blijkt nergens uit het dossier

welke bestaansmiddelen uit de zelfstandige activiteit van de echtgenoot voortvloeien. Zodat niet kan worden vastgesteld of betrokkene, in hoofde van haar echtgenoot, over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene op heden geen financiële steun ontvangt van het OCMW doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, dient er een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij E.K.E.G.Z., E.K.E.G.O., E.K.E.J.M., E.K.I. en E.K.A. zich vervoegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokken minderjarigen overeenkomstig artikel 42 ter § 1, eerste lid, 1° en artikel 42quater § 1, eerste lid, 1° van de wet van 15-12-1980. Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42 ter §1, 3e lid en art 42quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending in van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, § 1 en § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster citeert de artikelen 42bis en 40, § 4 van de vreemdelingenwet en licht het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis § 1 Vw. en stelt:

“Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, dient er een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980”.

In de bestreden beslissing wordt verder nog gesteld:

“Betrokken voldoet evenmin aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als werkzoekende gezien haar reële kans op tewerkstelling niet uit het administratief dossier afgeleid kan worden”.

Hoewel verzoekster eerdere werkervaringen kan bewijzen, ingeschreven is als werkzoekende en tevens sollicitatiebewijzen voorlegt, meent de bestreden beslissing dat er geen realistische kans is op tewerkstelling aangezien:

- Verzoekster slechts twee werkgevers had die haar voor beperkt aantal uren tewerkgesteld heeft;
- Verzoekster onvoldoende de Nederlandse taal machtig is;

Het feit dat verzoekster de Nederlandse taal niet spreekt, leidt de bestreden beslissing af uit de trajectbegeleiding en de omstandigheden dat verzoekster een inburgeringscursus heeft gevolgd.

Art. 42bis Vw. bepaalt

(...)

(eigen onderlijning)

De bestreden beslissing voert aan dat de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als werknemer bij gebrek aan bewijzen van tewerkstelling niet voldaan zijn.

De bestreden beslissing meent tevens dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als werkzoekende gezien zij reeds meer dan 6 maanden werkloos is en haar reële kans op tewerkstelling niet uit het administratief dossier afgeleid kan worden.

Volgens de bestreden beslissing kan dit afgeleid worden uit de korte periodes van tewerkstelling, alsmede uit de vaststelling dat zij zich bij het vinden van werk laat bijstaan door een trajectbegeleidster,

hetgeen vragen oproept bij haar kennis van de Nederlandse taal en omtrent haar effectieve tewerkstellingsmogelijkheden.

Artikel 40 §4 Vw. stelt:

(...)

Welnu, artikel 42bis §2, 3° Vw. stelt dat het verblijfsrecht minstens 6 maanden behouden wordt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden

De bestreden beslissing voert aan dat:

-verzoekster onvoldoende Nederlands spreekt aangezien zij zich laat bijstaan door een trajectbegeleidster;

-verzoekster slechts korte periodes en een beperkt aantal uren heeft gewerkt; -verzoekster een inburgeringscontract voorlegt, hetgeen een bewijs inhoudt dat verzoekster nood heeft aan extra begeleiding om haar weg te vinden in België;

De beslissing is niet redelijk verantwoord. De vaststelling dat verzoekster tot nog toe een relatief beperkte werkervaring heeft opgebouwd, is feitelijk correct. Deze omstandigheid is uiteraard ook de voorwaarde om te vallen onder de toepassingsvoorwaarde van artikel 40bis §2, 3° Vw.

De andere elementen (bijstand trajectbegeleidster, inburgeringscursus, ...), bevestigen de inspanningen die verzoekster onderneemt om alsnog tot een oplossing te komen.

Het is niet redelijk verantwoord om deze inspanningen te gaan uitleggen als een bewijs dat verzoekster geen realistisch perspectief heeft, terwijl de initiatieven uitgerekend tot doel hebben om de kansen op tewerkstelling te verhogen.

Ook de wet zelf voorziet de mogelijkheid van een opleiding als een reden verder te kunnen genieten van een verblijf, zodat de wetgever weldegelijk de vreemdelingen wil belonen die hun eigen kansen op een tewerkstelling verhogen, hetzij door samen te werken met de bevoegde instanties.

Verzoekster kon intussen trouwens een tewerkstelling vinden, en ondertekende een arbeidsovereenkomst, hetgeen bijkomend de gegrondheid van de argumentatie in de bestreden beslissing in twijfel trekt.

Evenmin blijkt uit de beslissing dat rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen, die alhier school lopen, en gegeven dat verwerende partij niet onbekend kon zijn, nu zij op de hoogte was van de gezinssamenstelling.

Huidig middel is ernstig en gegrond."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40, 42bis, 42quater en 42ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat dan ook een duidelijke juridische grondslag.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om haar verblijfsrecht te behouden als werknemer, dat de verzoekster evenmin voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als werkzoekende en dat ze evenmin het verblijfsrecht kan behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Omtrent elk van de drie voornoemde elementen wordt nader gemotiveerd welke de feitelijke vaststellingen zijn die hebben geleid tot het oordeel dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om als werknemer, werkzoekende of beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht te behouden. De verweerder concludeert dat er een einde gesteld dient te worden aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economisch niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien. Voorts wordt tevens vermeld dat ook het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen van de verzoekster wordt

beëindigd en dit ten gevolge de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekster zelf en dat er geen sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42ter, § 1, derde lid en artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is niet aangetoond.

3.3 Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster inhoudelijke kritiek levert op bepaalde motieven van de bestreden beslissing en dat zij stelt de bestreden beslissing niet redelijk is verantwoord. Dit wijst er op dat de verzoekster zich in wezen beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook verder vanuit dit oogpunt onderzocht.

De Raad wijst er op dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Waar verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu dienen de materiële motiveringplicht en de zorgvuldigheidsplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, § 1 en § 2 van de vreemdelingenwet.

3.4 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster initieel werd toegelaten tot verblijf met toepassing van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Aan dit verblijfsrecht kan een einde worden gemaakt met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding”.

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel kan worden afgeleid dat de verzoekster betwist dat zij het verblijfsrecht niet kan behouden als werkzoekende. De vaststelling dat zij het recht op verblijf niet kan behouden als werknemer, wordt door de verzoekster niet betwist en blijft overeind. De verzoekster betoogt dat het niet redelijk verantwoord is van de verweerder om de door haar geleverde inspanningen, zijnde de bijstand van een trajectbegeleidster en het volgen van een inburgeringscursus, uit te leggen als een aanwijzing voor de geringe kans op tewerkstelling. De Raad merkt echter op dat de verweerder zich niet beperkt heeft tot de vaststellingen die de verzoekster viseert en wijst erop dat de bestreden beslissing wat betreft de voorwaarde om het recht op verblijf te behouden als werkzoekende de volgende motivering bevat:

“Betrokkene voldoet evenmin aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als werkzoekende gezien haar reële kans op tewerkstelling niet uit het administratief dossier afgeleid kan worden. Betrokkene toont weliswaar aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB en een tweetal sollicitaties te hebben gedaan, maar ze blijkt te solliciteren naar ongeschoolde arbeid(poetsvrouw), in oktober 2012 nog nood te hebben aan het leren van het Nederlands gezien ze enkel wat Nederlands begrijpt en bij het solliciteren begeleid te moeten worden door een trajectbegeleidster van de Werkwinkel die ook haar sollicitatiebrieven moet schrijven. Wat verder tot weinig vertrouwen strekt, is het feit dat betrokkene eigenlijk als sinds mei 2010 in België verblijft en amper twee werkgevers ertoe heeft kunnen bewegen haar voor een korte periode en beperkt aantal uren te werk te stellen (4e trimester 2010: 152 uur, 1e trimester 2011: 168 uur, 2de trimester 2012: 95 uur). Gezien de lange periode dat ze intussen in België verblijft, zou toch mogen verwacht worden dat ze meer succes zou hebben bij het zoeken naar werk en de taal geen obstakel meer zou zijn. Het voorleggen van het inburgeringscontract, doet verder afbreuk aan haar reële kans op tewerkstelling. Als EU-burger is men vrijgesteld van inburgeringsplicht omdat dit als overbodig wordt beschouwd. Het vrijwillig kiezen om toch zo’n inburgering te volgen, bewijst dat betrokkene nood heeft aan extra begeleiding om haar weg te vinden in België. Gezien al deze elementen dient redelijkerwijze besloten te worden dat betrokkene niet afdoende aantoonde aan de voorwaarden te voldoen om het verblijfsrecht als werkzoekende verder uit te oefenen (art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980).”

Zodoende heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van het geheel van de hierboven geciteerde vaststellingen die door de verzoekster geenszins in feite worden betwist, geoordeeld dat de verzoekster het recht op verblijf niet kon behouden als werkzoekende. De verzoekster betwist bijvoorbeeld niet dat haar trajectbegeleidster haar sollicitatiebrieven diende te schrijven, noch betwist zij dat zij in oktober 2012 nog nood had aan het leren van Nederlands aangezien zij enkel wat Nederlands begrijpt. Deze onbetwiste vaststellingen kunnen in alle redelijkheid verantwoorden dat de verweerder oordeelde dat de verzoekster onvoldoende het Nederlands machtig is teneinde een realistische kans op tewerkstelling te hebben. Ook wat de beperkte werkervaring van de verzoekster betreft, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat hij op basis van de wederom onbetwiste vaststellingen oordeelt dat van de verzoekster gezien de lange periode dat ze reeds in België verblijft, zou mogen verwacht worden dat ze meer succes zou hebben bij haar zoektocht naar werk en dat de taal geen obstakel meer zou zijn. De Raad is dan ook van oordeel dat de verweerder, op basis van het geheel van de vaststellingen die hij deed, in alle redelijkheid kon oordelen dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster stelt dat de wet bepaalt dat het volgen van een opleiding de mogelijkheid biedt om in België te verblijven, meent de Raad dat de verzoekster verwijst naar artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet waaruit volgt dat een EU-onderdaan die op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht heeft erkend gezien als werknemer, dit verblijfsrecht kan

behouden indien hij start met een beroepsopleiding, ook al is hij geen werknemer meer. De Raad merkt echter dat de verzoekster slechts verwijst naar een inburgeringscursus die zij volgde. De verzoekster maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat dergelijke inburgeringscursus gekwalificeerd kan worden als een beroepsopleiding in de zin van artikel 42bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet, *quod non*.

De verzoekster betwist nergens, laat staan dat zij weerlegt dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarde van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet.

3.5 Met betrekking tot verzoeksters minderjarige kinderen stelt de bestreden beslissing dat er een einde gesteld wordt aan hun verblijfsrecht aangezien het verblijfsrecht van hun moeder, zijnde de burger van de Unie die zij vervoegd hebben, beëindigd wordt en dat er geen humanitaire elementen aanwezig zijn in het dossier waarmee rekening gehouden dient te worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder met een schrijven van 22 augustus 2012 de verzoekster uitdrukkelijk hebben verzocht humanitaire elementen voor te leggen met betrekking tot haar gezinsleden, meer bepaald haar kinderen. De verzoekster heeft op 30 oktober 2012 kennis genomen van dit schrijven, doch het blijkt dat zij heeft nagelaten om dit verzoek te beantwoorden en dat zij geen elementen aangaande haar kinderen heeft bijgebracht. Er valt niet in te zien waarom de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing zou moeten rekening houden met elementen die de verzoekster ondanks het uitdrukkelijke verzoek daartoe, niet nuttig heeft geacht om aan de verweerder ter kennis te brengen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om ook het verblijfsrecht van de kinderen van de verzoekster te beëindigen.

3.6 Het gegeven dat de verzoekster intussen, op 7 maart 2013, een arbeidsovereenkomst afgesloten heeft, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Daarenboven dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Het komt de Raad, als annulatierechter, ook niet toe om het bij het verzoekschrift gevoegde document zelf te onderzoeken om alzo verzoeksters verblijfsrecht opnieuw te beoordelen en zich op dit punt in de plaats van het bestuur te stellen. De verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar haar arbeidsovereenkomst gedateerd op 7 maart 2013.

3.7 Uit het voorgaande en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder naar recht en rede kon besluiten tot de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekster en haar minderjarige kinderen. De bestreden beslissing is gestoeld op een correcte feitenvinding en is genomen met in achtneming van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder ter zake beschikt.

Een schending van materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Er is evenmin sprake van een schending van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, § 1 en § 2 van de vreemdelingenwet.

3.8 Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de feitelijke vaststellingen afleidt niet kennelijk onredelijk zijn.

Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

3.9 Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE